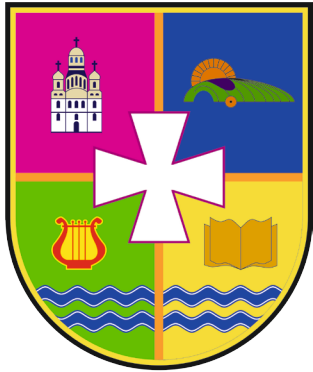

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№9 27 КВІТНЯ 2018 РОКУ

Зі святом праці й миру!

Шановні ветерани! Дорогі земляки!

У ці прекрасні травневі дні, коли буяє природа й особливо відчувається жага життя, людство святкує День праці та відзначає День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Це величне й водночас щемне свято. Низько вклоняємося тим, хто понад 70 років тому відстояв мир на землі та звільнив із гітлерівського рабства практично всю Європу. Наш земний уклін усім, хто пережив роки окупації та пекло концтаборів, хто піднімав із руїн і відроджував рідний край. Ми пам'ятаємо про героїчні вчинки, які здійснили наші предки в ім'я свободи, честі і благополучного життя. У цей день бажаю передусім миру. Адже ніщо не коштує дорожче, ніж людські життя, сльози матерів, зламані долі величезної кількості людей. Хай ця перемога надихає тільки на добрі вчинки, любов до Батьківщини.

Віктор КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група»

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Певно, зовсім не випадково майже збігаються в часі День Перемоги і День матері – два свята, що утверджують життя на землі.

Загибель близьких людей – це велике горе, та ніщо не може зрівнятися з утратою своєї дитини. Тож особлива шана жінкам, котрі виховали справжніх героїв-патріотів, які загинули за незалежність України. Щира подяка вам, дорогі матері! Низький уклін вам, шановні ветерани! Бажаю миру на землі, а кожній родині – достатку, затишку, тепла й любові.

Роман КОВАЛЕНКО,
директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Дорогі наші ветерани!

Поздоровляю вас із Днем пам'яті та примирення (8 травня) та Днем перемоги над нацизмом у Другій світовій війні (9 травня). Спасибі, що відстояли мир на землі! Синівська вдячність тим, хто в тилу самовідданою працею наближав Перемогу, хто в тяжкі повоєнні роки піднімав із руїн наші села, не спав, не доїдав та вірив у щасливе й заможне майбутнє.

Бажаю вам довгих років життя, здоров'я, щастя, розуміння близьких. Ми любимо й шануємо вас та завжди підтримуватимемо в нашій громаді.

Іван ЛЕЩЕНКО,
голова Білоцерківської сільської ради.

Дорогі жителі громади!

Щороку приходять на землю радісне й водночас сумне свято – 9 Травня. Щороку все менше й менше лишається ветеранів, які наближали цей день.

Нехай голосніше від салютів на весь світ летять слова вдячності мільйонам людей, які зберегли це чисте блакитне небо, зелені поля й повноводні річки для нас, для України! Нехай навколо процвітає мир, спокій, дружба, єдність. Бажаю здоров'я вам та вашим близьким. Із Днем перемоги!

Ольга КОНОНЕНКО,
голова ради ветеранської організації Білоцерківської громади.

Пам'ятаємо...

Травень — прекрасний весняний місяць, сповнений не лише клопотами на городі й у саду, а й особливими весняними святами. Після декомунізації ми вже не так активно відзначаємо 1 Травня – свято, відоме в багатьох країнах як День праці (у нас воно спочатку носило назву День міжнародної солідарності трудящих).

Український інститут національної пам'яті намагається переосмислити й 9 Травня. З 2015 року в Україні замість Дня Перемоги офіційно встановлено День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Це державне свято й вихідний день.

У Європі перемогу в Другій світовій війні відзначають 8 травня. Свято має назву День пам'яті та примирення.

Справа в тому, що гітлерівська Німеччина підписала акт про капітуляцію німецьких збройних сил 7 травня 1945 року о 02 годині 41 хв. Документ було складено англійською мовою й визнано офіційним лише англійський текст. Але на вимогу

Сталіна 8 травня о 23.01 відбулася церемонія вторинного підписання капітуляції. На території Радянського Союзу о цій порі вже настало 9 травня. Дата оголошення капітуляції й стала святкуватися як День перемоги: у Європі – 8 травня, у Радянському Союзі – 9 травня.

Цей день неможливо забути. Друга світова війна забрала 72 мільйони людських життів! Із них кожен сьомий – українець!

Минуло понад 70 років, зовсім мало залишилося людей, які пережили Другу світову війну.

На території Білоцерківської об'єднаної територіальної громади на сьогодні проживає 67 учасників Другої світової

війни, 9 інвалідів війни, з них 8 учасників бойових дій. Налічується 16 членів сімей учасників бойових дій, 1 солдатська вдова.

Для порівняння: на території нашої громади проживає майже 100 учасників АТО. Події на Сході України, безпосередніми свідками та учасниками яких стали ми самі, наші рідні, знайомі, близькі люди, трохи віддалили нас від подій 70-річної давнини. Водночас вони змусили по-особливого осмислити, яке це страшне лихо: війна.

Сьогодні ми познайомимо читачів із деякими учасниками бойових дій Другої світової – жителями нашої громади.

Взірець порядності та скромності

Розповідаючи про жительку Коноплянки Ганну Іванівну Кляпчину, всі, з ким доводилося спілкуватися, відзначали її доброзичливість, оптимізм та неймовірну скромність.

Ганна Іванівна народилася 15 лютого 1922 р. в с. Білоцерківка в родині колгоспників. Закінчивши місцеву семирічку, вступила до Харківської акушерської школи. За направленням потрапила на роботу в Решетилівський район, а після віроломного нападу гітлерівської Німеччини на СРСР у 1941 р. була мобілізована військкоматом і направлена медсестрою в евакогоспіталь. На запитання, чи страшно було 19-річній дівчині виносити поранених з поля бою, відповідає: «Інколи – дуже, та коли біжиш, щоб швидше забрати бійця й завантажити в ешелон, про смерть не думаєш».

Війну пройшла аж до Уралу, а перемогу зустріла в Латвії, де й познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Уже разом з ним повернулася в свою рідну Білоцерківку, народила й виховала двох дітей.

Із 1945 року Ганна Іванівна незмінно працювала медсестрою в Білоцерківській лікарні. І такої медсестри, як вона, в нашій лікарні, певно, ніколи не було.

– Ганну Іванівну Кляпчину знаю з 1977 року, коли прийшла працювати в Білоцерківську дільничну лікарню медсестрою, розповідає старша медсестра закладу Катерина Шарай. – Ганна Іванівна в той час збиралася виходити на заслужений відпочинок, але її ніким було замінити, й головний лікар умовив її ще попрацювати. Вона була патронажною сестрою з педіа-

Знайомтеся: бізнес у громаді —
бізнес для громади

Ми продовжуємо розповідати про приватних підприємців та підприємства, які працюють на території Білоцерківської ОТГ, сплачують податки (а значить, і наповнюють бюджет громади).

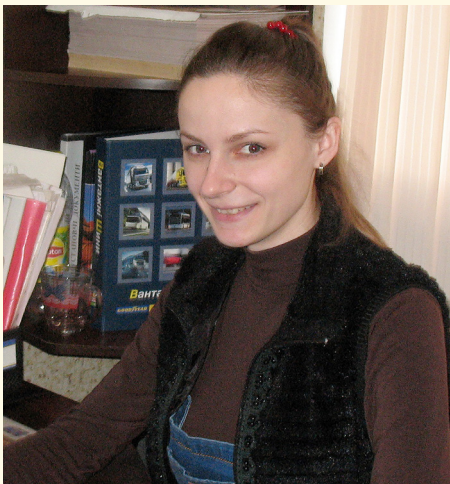
Секрет успіху — нелегка
наполеглива праця

Про таких, як Володимир Рясний, кажуть: він створив себе сам. Справді, усе, чого досяг Володимир Миколайович, він досяг виключно наполегливою повсякденною працею.

На початку 90-х років, коли багато українців розгубилися від нових реалій так званої ринкової економіки, швидко зубожіли та масово нарікали на інфляцію, безробіття та безгрошів'я, він поїхав на заробітки в Німеччину. Повернувся в 1996 році й зареєструвався як приватний підприємець.

На зароблені за кордоном гроші В. Рясний купив легковий автомобіль з причепом. Саме на ньому й возив попервах меблі з Польщі, виконував інші послуги з перевезення. Нелегкий це був хліб: тисячі кілометрів доріг, тривале перебування за кермом, постійний пошук клієнтів, яких треба було якось переконати, зацікавити, прив'язати до себе...

Іншого способу, ніж бездоганна репутація, Володимир Миколайович не знав. Тож не просто працював — викладався перед

Бухгалтер Олена Юрїївна Кропівка працює зовсім недавно й дуже задоволена умовами праці.

Володимиру Рясному вдалося не лише налагодити успішний бізнес, а й створити дружній та злагоджений колектив. Працівники майстерні з ремонту автомобілів.

Що таке перепочинок, В.М. Рясний не знає. А от клієнти, поки ремонтують їхнє авто, можуть перепочити із комфортом і за тишком.

кожним, кому надавав послуги. При цьому пропонував просто смішні ціни, ледь не собі в збиток. Усе зароблене вкладав у розвиток своєї справи. У 2000 році придбав перший вантажний автомобіль, згодом — перший

трактор, яким надавав послуги з обробітку ґрунту...

Зараз автопарк у Білоцерківці налічує кілька десятків автомобілів, та В. Рясний добре пам'ятає і свій перший КАМАЗ, і перший DAF. Купівля кожного авто була в його житті подією.

У 2006 р., через десять років наполегливої праці, В.М. Рясний зареєстрував ПП «СВ-Трансбудсервіс». Також він є засновником ПП «ВМ-Транссервіс», яке очолює його син. І батько, й син зареєстровані ще й як приватні підприємці. Ці чотири суб'єкти господарювання надають послуги з перевезення, ремонту техніки, ремонту доріг, чистять дороги від снігу. Володимир Рясний має готель, автостоянку. Створив близько 50 робочих місць. Усі працівники отримують мінімальну заробітну плату. Податок із заробітної плати кожного офіційно зареєстрованого працівника (по 670,14 грн на місяць) надходить у бюджет об'єднаної громади. Крім того, підприємці сплачують єдиний податок згідно обраної ними групи.

«Приходять як до перукаря і...
як до психолога»

Анжела Іванівна Кожем'яка сприймає свій невеличкий бізнес не як можливість заробити чималі гроші, а як справу для душі. Справді, те, чим вона займається, не приносить особливих прибутків, але дуже їй подобається.

Вона завжди хотіла бути перукарем. Закінчила в рідному Дніпропетровську (тепер м. Дніпро) курси, а коли вийшла заміж та разом із чоловіком переїхала в Білоцерківку, вирішила започаткувати власну справу та відкрити приватну перукарню. Цього літа виповниться 10 років, як вона зареєструвалась як ФОП. Кіоск, де розташовується перукарня й магазин автозапчастин (але то вже бізнес її сина), зводили самі.

До бюджету громади ФОП Кожем'яка сплачує єдиний податок та єдиний соціальний внесок за себе, а також орендну плату за землю, на якій розташований її кіоск. Найманих працівників не має, працює сама з ранку й до обіду. Клієнтів небагато, приходять в основному за попереднім записом: чоловіки, жінки, діти. Спокійна, врівноважена, завжди привітна, Анжела Іванівна знає, що сказати та як догодити кожному. «До мене приходять не лише як до перукаря, а й як до психолога, — зізнається вона. — Когось треба підбадьорити, когось — вислухати, а когось і мовчки обслужити. Для мене головне, щоб усі були задоволені».

Дивлячись на цю жінку, розумієш, як важливо знайти своє місце в житті та виконувати ту справу, яка до душі.

Анжела Кожем'яка.

Підприємець, голова ФГ, депутат

Станіслава Григоровича Григоренка в с. Поділ знають усі. За активну життєву позицію односельці обрали його депутатом Великобагачанської районної ради.

Ще 10 років тому чоловік зареєструвався як фізична особа-підприємець, 5 років тому створив фермерське господарство «Злагода 2000». С. Г. Григоренко займається вирощуванням зер-

нових і технічних культур, зокрема соняшнику, сої, пшениці, кукурудзи, ячменю. Раніше вирощував ще й овочі, але через недобросовісних постачальників довелося згорнути цей бізнес.

— Як ФОП я перебуваю на 2-й групі та сплачую єдиний податок. Це 20% від мінімальної заробітної плати щомісяця, — розповідає Станіслав Григорович. — Фермерське господарство належить до четвертої групи й теж платить єдиний податок. І, звичайно ж, у бюджет Білоцерківської громади йдуть усі відрахування від заробітної плати найманих працівників. Зокрема, торік ФГ «Злагода 2000» перерахувало 7170, 98 грн, ФОП Григоренко — 6772,60 грн.

Працівники фермерського господарства «Злагода-2000» (зліва направо) Олексій Володимирович Сокан, Сергій Анатолійович Трускало та Микола Григорович Сердюк.

Після підвищення «мінімалки» підприємці нашої громади
звільнили 37 працівників, а 123-м виплатили менше
встановленого законом мінімуму

На превеликий жаль, такі явища як зарплата «в конвертах» та робота без оформлення трудових відносин стали звичним явищем у нашому суспільстві.

Деякі роботодавці, щоб скоротити свої витрати, видають працівникам заробітну плату готівкою, не відображаючи її в бухгалтерському обліку. Документально працівник оформлений на півставки або на 0,25 ставки, тобто відображається заробітна плата нижче встановленої Законом мінімальної. Інколи працівник навіть не знає про це. А нерідко знає, але погоджується на такі умови, адже до кишені надходить «чисті доходи».

Кожен має усвідомити, що таким чином він сам позбавляє себе соціальних гарантій. Ніхто не застрахований від захворювань чи нещасних випадків, та й час летить дуже швидко, тож коли прийде пора виходити на пенсію, доведеться всерйоз пошкодувати і

провтрачені роки трудового стажу, й про невідображений у звітності заробіток...

З практики призначення пенсійних виплат можемо сказати, що найбільше використовують працю офіційно незареєстрованих найманих працівників фізичні особи-підприємці. Тому хотілося б звернутися до громадян, які мають намір працевлаштуватися або вже працюють у приватних підприємств: вимагайте від своїх роботодавців укладання з вами трудової угоди! І навіть коли вам надали таку угоду, запитайте: чи звітуються за ваші доходи офіційно та чи перераховують за вас єдиний соціальний внесок? Громадяни, які працюють без укладання трудового договору, позбавляють себе виплат за лікарняним листом, допомоги у

разі отримання травми на виробництві, трудового стажу, пенсії, втрачають відпустки. Повірте, якщо ви кум, сват або брат роботодавця, це ще не означає, що ви працюєте офіційно і вам зараховується страховий стаж повністю, тобто місяць пропрацювали — місяць зараховано до стажу. Звертаємо увагу й самих роботодавців: якщо у вас працюють наймані працівники, то ви (й лише ви) відповідаєте за їхній соціальний захист.

Відповідно до нині чинного законодавства з 1 січня 2018 року розмір мінімальної заробітної плати становить 3723 грн. Установлена пряма залежність розмірів пенсій від страхового стажу та заробітку, з якого фактично сплачені страхові внески до Пенсійного фонду. Тобто у страховий стаж при виході на пенсію враховуються тільки ті періоди, у яких нараховувалися та за які повністю сплачені страхові внески

із заробітної плати в сумі, не меншій від мінімального страхового внеску.

Таким чином, офіційне оформлення працевлаштування є передусім гарантією соціального захисту найманих працівників. Водночас для роботодавця це — позитивний імідж і репутація надійного партнера, що є запорукою процвітання бізнесу та примноження прибутків.

І пам'ятайте, що отримуючи заробітну плату в «конверті», ви хоч і маєте забезпечене сьогоднішнє, але ризикуєте своїм майбутнім.

Насамкінець трохи статистики щодо роботодавців Білоцерківської об'єднаної громади, якою оперує на сьогодні Великобагачанське об'єднане управління Пенсійного фонду України Полтавської області. Обумовлю, що ці статистичні дані охоплюють лише офіційних найманих працівників, доходи яких ро-

ботодавці декларують і сплачують єдиний соціальний внесок.

Так, у січні 2018 року 6 роботодавців, які працюють на території громади, 62-м найманим працівникам нарахували заробітну плату, меншу від мінімального розміру 3723 грн. 9 роботодавців заплатили 61-й найманій особі за роботу з неповним робочим часом (тобто менше від мінімального розміру). 5 роботодавців розірвали угоди (тобто звільнили) в січні поточного року 37 найманих працівників. Сподіваюся, що така статистика змусить замислитися жителів громади — майбутніх пенсіонерів. А ви — легальний працівник чи у вас крадуть майбутню пенсію?

Лариса КАРПЕНКО,
начальник Великобагачанського
об'єднаного управління
Пенсійного фонду України
Полтавської області.

Закінчення. Початок на стор. 1.

Взірець порядності та скромності

Г. І. Кляпчина

трії: працювала з дітками від народження й до закінчення школи.

Робота була не з легких і дуже відповідальна. Наша дільниця обслуговувала 8 ФАПів, а це понад 5 тис. населення, з них 1,5 тис. — діти.

Тоді дітки народжувалися частенько, тож нашу Ганну Іванівну знали в кожному дворі. Дітей до 1 року життя вона навідувала постійно. Вмілі руки досвідченої медсестри навчали молодих мам і пеленати малюків, і правильно вигодовувати, й купати. А ще вона контролювала своєчасне проходження профілактичного щеплення. Вміло проводила й профілактичні огляди школярів і вихованців дитсадків.

Діти й мами постійно потребували допомоги патронажної сестри. Ганна Іванівна ходила від хати до хати, з одного кінця села в інший, і так — щодня... Усе це в мороз і спеку, причому пішки: їздити на велосипеді вона так і не навчилася.

На цій посаді Ганна Іванівна Кляпчина працювала понад 40 років свого життя! Не одне покоління жителів Білоцерківки та навколишніх сіл мусить завдячувати своїм здоров'ям умілій медсестрі.

Нам, молодим медсестрам, було чому повчитися в неї. Вона була дуже уважною, доброю, чуйною, своєчасно приходила на допомогу ближнім. Ми завжди прислухалися до її порад.

Неабияким авторитетом користується Ганна Іванівна і в односельців. Вона має чимало нагород за участь у Другій світовій війні та за свою сумлінну роботу. Навіть після виходу на пенсію Ганна Іванівна залишилася для нас, її колишніх колег, взірцем порядності та відданості справі, яку обрала. Ми продовжуємо спілкуватися з нею: навідуємо її, радимося, допомагаємо...

Був під окупацією, в неволі, на фронті

Незабаром Миколі Юхимовичу Коржу виповниться 95 років. При поважному віці, він зберіг світлий розум і неабияку пам'ять. При цьому окремі сторінки пережитого ветеран згадає вкрай неохоче.

Нелегким було життя Миколи Юхимовича. Скільки «сюрпризів» підготувала цьому сивочолому чоловікові доля! Тож мимоволі викликає захоплення те, що всі випробування він витримав із честю.

М. Ю. Корж народився 27 травня 1923 року в с. Дзюбівщина в родині колгоспників. Змалку зазнав і нужди, й тяжкої праці. Після закінчення місцевої семирічки подався на Донбас. Навчався в гірничо-промисловому училищі, брав активну участь у художній самодіяльності, зокрема, навчився грати на домрі, гармоші й щосуботи та щонеділі у складі струнного оркестру виступав перед шахтарями.

— Ото тоді я трішки побалувався, — напівжартома—напівсерйозно говорить Микола Юхимович. — Отримував стипендію, жив у гуртожитку, не знав жодних проблем...

Після училища наш земляк працював електрослюсарем спочатку на так званому фабрично-заводському дворі, а потім у шахті. І майже одразу відчув проблеми зі здоров'ям. Зрештою, у 1941 році його визнали професійно непридатним, він повернувся додому, де й застала його війна.

На військовому обліку Микола перебував на Донбасі, тож у армію його не мобілізували. Усі «пренади» життя під окупацією чоловік сповна відчув на своїй шкурі. А 1943 року до їхньої хати прийшли поліцаї: свої, місцеві. І як хлопець не просив пожалити його й відпустити, вони були невблаганні. Один із них заявив, що служить за законом і нікому не дає поблажок, а якщо хлопець чинитиме опір, то він стрілятиме.

Юнака разом із іншими невилічниками погнали на залізничну станцію, звідки в товарних вагонах відправили в Німеччину. На щастя, він потрапив на роботу до гроссбауера — великого поміщика, що володів понад 500 га землі. Декотрих «рабів» направили в шахти, каменоломні та на інші важкі фізичні роботи, де люди довго не витримували й мерли, наче мухи.

Робота в гроссбауера теж була нелегкою (хоча до тяжкої селянської праці Микола звик змалку). Остарбайтери постійно голодували: їм давали 200 г хліба на день і суп із гнилої брукви. Про умови перебування, про нелюдське ставлення (наче до худоби) годі й говорити.

У 1944 р. в помістя привезли військовополонених французів. Микола, який знав кілька французьких та німецьких слів, спробував зав'язати з ними розмову. Але тут підскочив господар (набундючений фашист, який постійно носив на рукаві пов'язку зі свастикою) та почав бити його палицею: «Політика! Політика!»

Юнак не витримав, вихопив палицю та вдарив нею німця. Той заявив, що не спустить цього та запропорить непокірного до концтабору.

Чекати, коли за ним прийдуть, Микола не став: тієї ж ночі втік із маєтку. Неподаляк був міст через річку Одер, і полонені часто спостерігали, як на ньому стишували хід поїзди, що везли з Берліна на Східний фронт військову техніку. Ось у такий поїзд і заскочив утікач та сховався під брезентом, що накривав техніку. Друзі по нещастю скинулися й віддали йому свою добову пайку хліба. Цього вистачило на кілька діб. Коли поїзд минув Варшаву, він у лісі непомітно зіскочив з поїзда.

Кілька місяців Микола блукав лісом, заходячи у польські села, просив їсти, та нерідко його проганяли з криком: «Іди геть, свиня!» Але в міру наближення до фронту поляки ставали лояльнішими й охочіше

М. Ю. Корж.

виносили окраєць хліба. Ще привітнішими були до українця жителі Західної України.

Зрештою, Микола таки дійшов до позицій радянських військ. Офіцери влаштували йому серйозну перевірку: допитували, кричали, вимагали зізнатися, що він поліцай. А потім дали гвинтівку й відправили на передову. І таких, як він: ненавчених, без документів, розповідає ветеран, було багато. У виснажливих кровопролитних боях гинуло чимало бійців, нестача кадрів була колосальною. Війна потребувала все нових і нових солдатів. Нерідко новобранців убивали в першому ж бою, та їхні матері, дружини, діти так ніколи й не дізналися про їхню долю.

На щастя, Микола трохи вмів стріляти: батько мав мисливську рушницю, яку іноді давав синові. За кілька днів він отримав поранення й потрапив у госпіталь, звідти його направили в запасний полк, де видали документи й показали, як поводитися з автоматом, пістолетом.

— Якось у наш запасний полк прибули представники різних частин, — згадує М. Ю. Корж. — Вони запитували: «Є танкісти?» й наказували зробити крок уперед. Запитували: «Є артилеристи?», й ті теж виходили зі строю. Зрештою, залишилося чоловік тридцять. «А это что за мясо?», — запитав пихатий полковник і відібрав 22 людини в розвідку. Серед них був і я.

Розвідник Корж брав участь у Львівсько—Сандомирській наступальній операції (літо 1944 року), форсуванні річки Одер (січень 1945 року), де ледь не загинув. Вода була крижаною, а німецькі літаки постійно обстрілювали плоту й човни, на яких намагалися переправитися радянські бійці. Хто не вмів плавати, одразу тонув. Але Миколі Юхимовичу вдалося дістатися до берега, причому з гвинтівкою.

На березі з'ясувалося, що всю піхоту вибили, й колишній розвідник став піхотинцем. Брав участь у боях за Берлін, Дрезден, визволяв Чехословаччину. Після закінчення війни частину, в якій він служив, перекинули в м. Матхаузен (Австрія), потім — у м. Чауси (Білорусія). У квітні 1947 р. його демобілізували, й у травні він повернувся в рідне село.

М. Ю. Корж закінчив ветеринарний технікум і працював ветфельдшером у селах Широка Долина, Рокита, Бірки, а насамкінець — у колгоспі «Жовтень» (с. Білоцерківка й Красногорівка), звідки й вийшов на заслужений відпочинок.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Спокій йому лише сниться...

Усе своє життя Микола Микитович Дядик був надзвичайно активною людиною й постійно відстоював справедливість. І зараз, у свої 95 років, позицій не здає. Донедавна, розповідають його односельці, у пошуках справедливості їздив на велосипеді з Огірівки у Велику Багачку...

Ми зустрілися з ветераном, щоб напередодні 9 Травня подумки перегорнути сторінки тієї страшно-ї війни, що відбулася понад 70 років тому, але й досі ятрить душі людей.

20-річного М. М. Дядика призивали в Червону армію восени 1943 року після звільнення України від німецько-фашистських окупантів. Спочатку направили в полкову школу, де він навчався 9 місяців.

Після цього молодий артилерист потрапив у 63-тю бригаду 7 механізованого корпусу, сформованого у серпні 1943 року та включеного до складу 2-го Українського фронту. Корпус брав участь у знищенні Ясько-Кишинівського угруповання ворога (серпень 1944

року), й ці запеклі бої, свідчить Микола Микитович, він запам'ятав на все життя.

В подальшому корпус (і наш земляк) визволяли Румунію, Угорщину, Австрію, Чехословаччину. Саме там М. Дядик і зустрів перемогу: старший лейтенант по секрету розповів воїнам про капітуляцію Німеччини. Та бої на території Чехословаччини ще тривали.

У липні 1945 року 7-й механізований корпус передислокували до Монголії, а звідти — в Японію, де ще продовжувалися військові дії Другої світової війни. Лише в листопаді 1948 року М. Дядика демобілізували з армії. Він повернувся в рідну Огірівку й усе життя пропрацював у місцевому колгоспі.

М. М. Дядик.

А орден хтось привласнив...

Житель с. Поділ Прокіп Іванович Лук'янець був демобілізований до Червоної армії у жовтні 1943 року, одразу після визволення Полтавини з німецько-фашистської окупації. Йому тоді щойно виповнилося 18 років (він народився 17 серпня 1925 року).

— Спочатку мене направили у навчальну частину, а за кілька місяців — на фронт, — розповідає ветеран. — Я був помічником кулеметника або, як тоді казали, кулеметником №2. У складі 2-го Білоруського фронту визволяв Польщу, зокрема брав участь у форсуванні Вісли.

Цей масштабний наступ радянських військ у січні 1945 року, що відкрив шлях на Німеччину, але забрав життя тисяч і тисяч бійців, назвали операція «Багратіон». Частину, в якій служив П. Лук'янець, спочатку привезли під Ковель, а вже звідти бійці майже 100 кілометрів ішли пішки...

Окрім двох понтонних мостів, які нашвидкуруч спорудили через Віслу, радянські війська переправлялися на плотах і човнах. Із протилежного берега стріляла німецька артилерія, з неба — ворожа авіація. Тисячі бійців борсалися в крижаній воді, й шансів добратися до протилежного берега було дуже мало. Та все ж нашому землякові пощастило: йому допоміг виплисти боець із Білорусі.

І таких випадків, коли він був за крок від смерті, ветеран може пригадати чимало. В одному з боїв він

П. І. Лук'янець.

отримав серйозне поранення. Медики «сортували» тяжкопоранених: безнадійних — на один візок, тих, хто ще мав шанс вижити — на другий. У напівпритомному стані чув, як медсестра сказала: «Цей іще молодий, може, ще виживе», і його з «безнадійного» візка пе-

реклали на той, що віз «тіла» в госпіталь.

Він вижив, і навіть повернувся в армію. На той час війна вже скінчилася, й Прокіп Іванович проходив службу в м. Серпухов Московської області. Коли демобілізувався, повернувся в рідне село, працював у колгоспі.

Уже після війни дізнався, що за мужності і героїзм його нагородили Орденом Червоної Зірки, який через поранення йому так і не вручили.

— У 80-х роках я вирішив відновити справедливість та повернути орден батькові, — розповідає син ветерана Іван. — Їздив у Велику Багачку в райвійськкомат, але звідти мене культурно «відфутболили». Звертався і в облвійськкомат у Полтаві, але й там не захотіли цим займатися. Справа в тому, що в довідці про поранення та військовому квитку батька (виписаному на основі червоноармійської книжки) не співпадали дати. Зрештою, доля звела мене з чоловіком, який займався пошуком зниклих безвісти та могиł невідомих солдатів. Він направив запит у військовий архів Ленінграда. А звідти надійшла відповідь, що орден батька хтось отримав. Прикро, звичайно, та навіть без ордену батько для мене — справжній герой, і я дуже ним пишаюся.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

27 квітня

ХОМЕНКО МИКОЛА ІЛЛІЧ
(с. Красногорівка) – 65 років;

29 квітня

ОСТАПЕНКО ГРИГОРІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ
(с. Огірівка) – 60 років;

1 травня

КЛЯПЧИН АНАТОЛІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ
(с. Коноплянка) – 65 років;

2 травня

КОПІН ВАСИЛЬ ВАСИЛЬОВИЧ
учасник АТО (с. Бірки) – 30 років;

4 травня

ІЛЬЧЕНКО ОЛЕГ АНАТОЛІЙОВИЧ
учасник АТО (с. Красногорівка) – 25 років;

5 травня

ГРИГОРЕНКО МАРІЯ ГРИГОРІВНА
(с. Бірки) – 75 років;
ОМЕЛИЧ ЗІНАІДА ЄВГЕНІВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;

6 травня

СРІБНИЙ ОЛЕКСАНДР ІВАНОВИЧ
(с. Бірки) – 85 років;

7 травня

ТУР МАРІЯ ІВАНІВНА
(с. Білоцерківка) – 75 років;

9 травня

ТИМОШЕНКО АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Красногорівка) – 70 років;
АНАНЕНКО ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ
учасник бойових дій
(с. Огірівка) – 30 років;

10 травня

ПИДЯК ГАННА ПЕТРІВНА
(с. Балаклія) – 85 років;
БИЧОВА ОЛЬГА ІВАНІВНА
(с. Бірки) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм щастя, здоров'я, натхнення, оптимізму та всього найкращого.

Хай вітаннями рясніє
Цей щасливий день!
Хай душа дзвенить від щастя
Гомоном пісень!

Хай успішним буде завжди
Світле майбуття.
Хай здоров'я не полишить
Протягом життя!

Запрошуємо

жителів Білоцерківської об'єднаної громади на
заклучний концерт переможців творчих звітів
аматорських колективів
клубних закладів, що відбудеться
28 квітня 2018 року об 11.00
у приміщенні Білоцерківського сільського
будинку культури.

ПТУ № 49 с. Красногорівка на Ярмарку робітничих професій

Учні училища демонструють свої кулінарні вироби.

18 квітня у актовій залі Великобагачанської районної державної адміністрації проходив Ярмарок професій «Веселка робітничих професій». Організаторами, як і завжди, стали працівники Великобагачанської філії Полтавського обласного центру зайнятості.

Уже вкотре участь у ярмарку взяли представники професійно-технічного училища № 49 с. Красногорівка, які презентували своє училище перед випускниками загальноосвітніх навчальних закладів району.

Ще до початку дійства в холі відбувся розпродаж кондитерських виробів, які старанно готували учні нашого навчального закладу під керівництвом майстрів виробничого навчання. А в самій актовій залі вирувала атмосфера творчості. Учні підготували змістовну розповідь про навчальний заклад, яка супроводжувалася демонстрацією слайдів. Розважали присутніх гумором

учасники училищної команди KBK «Біткойн» у складі Надії Чміль, Оксани Ісаєнко, Василя Кабаштура, Сергія Кращенка та Олександра Мусієнка, а учениця II курсу Катерина Клименко подарувала присутнім незабутні емоції від майстерно виконаної пісні Крістіні Агілери «Hurts».

Ми щиро вдячні голові Білоцерківської сільської ради Лещенку Івану Васильовичу за допомогу в організації підвезення нашої делегації до місця проведення заходу.

Світлана ЛИХОДІД,
заступник директора
ПТУ №49.

До роботи в умовах НУШ готові

НУШ – це нова аббревіатура, яка нещодавно з'явилася в колі освітянської спільноти. НУШ – це нова українська школа, реформа якої розрахована на роки й стартує 1 вересня 2018 р.

Головною метою реформи є створення школи, до якої діти йтимуть із радістю, де їм буде приємно навчатися, де вони матимуть можливість висловлювати свою думку і їх почують, де буде панувати співпраця й порозуміння. Учитель нової української школи отримає свободу дій: як дійти до того, що повинні знати та вміти школярі, закінчивши певний етап навчання, він визначатиме сам.

Отже, діти, які прийдуть до школи 1 вересня 2018 року, вже навчатимуться по-новому. Проте вже зараз, не чекаючи старту реформи, вчителі Красногорівської школи роблять усе, щоб зробити освітній процес цікавим.

З першим класом у 2017-2018 н. р. працює Перова Олена Василівна. Вона навчає 15 наймолодших школярів. І хоча діти відвідують школу всього вісім місяців, у них уже склалася справжня шкільна родина: дружна, весела, міцна. І об'єднує вона не лише вчительку та учнів, а й родини кожного з дітях. Олена Василівна так організовує свою роботу, що кожен день у класі не минає

без якихось гарних, корисних чи просто цікавих справ. І про все це розповідається у створеному блозі 1 класу Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів (nashklas 2017.blogspot.com), який уже має тисячі переглядів не лише в нашій країні, а й за її межами!

Два шкільні свята під гаслом «Одна родина» провела вчителька вечорами у вихідні дні, й на них прийшли всі без винятку мами, тата, бабусі, дідусі, братики, сестрички... І всім було весело й затишно. Бо вони стали учасниками свята, разом зі своїми дітьми співали, танцювали, жартували, дарували один одному подарунки і посмішки та любов.

Цікаво й другокласникам на уроках у вчительки Хоролецької Аліни Миколаївни. Учителька майстерно з року в рік оздоблює свою класну кімнату в такий спосіб, щоб вона була ошатною, мала естетичний вигляд, виховувала гарні смаки в учнів та слугувала як наочність у процесі навчання. На уроках Аліна Миколаївна багато часу відводить навчальній грі. Граючись, діти використовують най-

різноманітніший роздатковий та демонстраційний матеріал, уміло виготовлений учителькою чи придбаний нею для якісного та продуктивного навчання. Як наслідок – це зацікавлює дітей, тренує їхню пам'ять, активізує увагу, сприяє результативності й необтяжуваності навчального процесу.

А скільки нових ідей та проєктів за свою тридцятирічну роботу втілила в життя вчителька 3 класу Жара Ірина Олександрівна! Чи не на кожному її уроці можна спостерігати за новим методом чи формою роботи, якоюсь родзинкою, що робить її навчальний процес цікавим для дітей, творчим, доступнішим, сприяє результативності й необтяжуваності навчального процесу. Цього навчального року завдяки підтримці ТОВ «Білагра» до 3 класу підведено мережу Інтернет, і вчителька запровадила технологію «Приносьте з собою ваші девайси (пристрої)». Так під керівництвом Ірини Олександрівни поступово руйнується традиційний патріархальний урок і надаються учням нові можливості для навчання.

Багато років засіває добро в дитячі душі вчителька 4 класу Стеценко Галина Іванівна. Володіючи неперевершеною акторською майстерністю та

хореографічним мистецтвом, вона передає ці вміння своїм вихованцям. І хоч важко в це повірити, але всі без винятку учні її класу танцюють на сцені та дивують оточуючих своїм артистизмом.

Учні, які прийдуть до школи 1 вересня 2018 року, навчатимуться в умовах реформи. І саме Галина Іванівна першою розпочне цей процес. Та, без сумніву, в Красногорівській школі не чекають старту реформи, а давно працюють по-новому.

Щоб забезпечити належний виховний процес у початковій школі, необхідно відповідне матеріальне забезпечення. Це розуміє керівництво ОТГ, а тому ще два роки тому почало оновлення закладу: завезли нові парти, стільці, столи, сучасні класні дошки, інтерактивну дошку, ноутбук. Попереду ще багато питань з організації навчання учнів в умовах реформування школи, але ми сподіваємося, що спільними зусиллями педагогічного колективу та органів місцевої влади вони будуть успішно вирішені.

Валентина ДАЦЕВА,
заступник директора
школи з навчально-виховної роботи.

99,9% пожеж у лісі трапляються з вини відпочивальників

У Псільському лісництві проводиться велика робота з відновлення розладнаних і знецінених лісів, створення нових масивів. Тільки цього року працівники лісництва посадили 20 га нових лісів.

Виростити ліс непросто, а от знищити можна дуже швидко. Від кинутого на землю сірника, недопалка вогонь може швидко розростися й, підхоплений вітром, знищити все на своєму шляху, перетворивши ліс на згаріще. При цьому створюється загроза навколишнім населеним пунктам, життю людей,

домашнім тваринам, матеріальним цінностям.

У теплі дні багато людей вирушає в ліс на відпочинок: помилуватися природною красою, подихати свіжим повітрям, послухати спів птахів, збирати гриби, ягоди.

Працівники Псільського лісництва визначили зони відпо-

чинку шанувальників природи, шляхи руху автотранспорту, провели відповідні протипожежні заходи. Але всі ми чудово розуміємо, що захищеність лісових масивів від вогню залежить передусім від відпочивальників. Саме з їх вини трапляється 99,9 % пожеж.

Звертаємося до всіх, хто шанує людську працю і красу рідного краю. Будьте обережні в лісових масивах, не розводьте багать, не кидайте непогашених

недопалків. А якщо помітите, що десь у лісі поширюється вогонь, поспішіть загасити, а якщо це не вдається – повідомте в сільську або селищну раду, міліцію, пожежну частину, лісництво за тел. 99-43-45.

Пам'ятайте: для того, щоб виростити ліс, потрібно дуже багато праці й років, а знищити його можна за лічені години.

О. ПИЦЯК,
лісничий Псільського
лісництва.